

POČETAK NEIZVESNOSTI

Neka se nedelja produži, neka se ne završi nikada.

Neka se njeni sati zaustave pre nego što dosegnu zoru, pre nego što se pomeri datum na časovniku, pre nego što pređe u naredni red kalendara.

Neka za ponedeljak nema mesta, neka ne postoji.

Ponedeljak.

Neka se zaustavi mehanizam koji će se isprečiti, koji će preseći put električnoj energiji pre nego što dođe do mog stana.

Ili vodi, ili gasu, ili telefonu.

Svim tim tajanstvenim strujama koji pritiču u moju kuću i oživljavaju je.

S druge strane, neka niko ne pozvoni na moja vrata.

Neka mi ne stižu koverta s lošim vestima.

Neka mi ne dolaze tužbe, pretnje, upozorenja na buduće događaje.

Neka se niko ne usudi da promoli nos dok ja, neartikulisano razuma, drhtavog srca i uznemirena saznanjem da je svet tamo napolju, čekam na drugoj strani.

Neka se minut zaustavi na rubu ponedeljka.

Neka se zaustavi pre nego što počne da se kotrlja sedmica.

Nova sedmica.

Još jedna nova sedmica s kojom se treba suočiti.

Još jedna užasna nova sedmica pred nama.

Još jedna nova sedmica koja će proteći dok zadržanog daha iščekujemo čudo.

Još jedna sedmica u kojoj pružam ruku, preklinjem za pomoć, podnosim sram, grozničavo
se držeći za ostatke dostojanstva.

Još jedna nova sedmica u kojoj vapim da stignem do crvenog polja – nedelje.

Da ostanem u crvenom polju nedelje beskonačno.

Da ne okrenem stranu.